

**Záhady oxfordské
čajovny**

Čaj s jedem

motto

H. Y. HANNA

Čaj s jedem

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.motto.cz
www.albatrosmedia.cz

motto

H. Y. Hanna

Čaj s jedem – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

**Záhady oxfordské
čajovny**

**Čaj
s jedem**

H. Y. HANNA

Přeložila Michaela Martinová

Copyright © H. Y. Hanna, 2016
Translation © Michaela Martinová, 2025

ISBN tištěné verze 978-80-267-2957-0
ISBN e-knihy 978-80-267-2975-4 (1. zveřejnění, 2025) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-267-2976-1 (1. zveřejnění, 2025) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-267-2971-6 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

*Celé bandě z hospůdky U Modrého kance -
děkuju za krásné vzpomínky
na léta strávená v Oxfordu*

Víte, jak poznáte, že je na vašem společenském životě potřeba zapracovat? Když si po několika měsících vyrazíte v sobotu večer ven a hned to skončí vraždou.

Vražda byla samozřejmě to poslední, na co jsem myslela, zatímco jsem nakukovala přes hlavy lidí tísnicích se kolem a snažila se zjistit, na co se dívají. Podle jejich vzrušeného špitání, ukazování a šeptání jsem očekávala nějakou hrůznou scénu nebo přinejmenším živého dinosaura.

Ukázalo se však, že jde jen o velký šedý čtverec s červenou kaňkou uprostřed. Z vášnivé diskuze, která probíhala mezi dvěma návštěvníky vedle mě, vyplývalo, že

červená skvrna může představovat buď surrealistické ztvárnění dokonalé geometrické formy, nebo umělcovu úzkost vyvolanou marným hledáním matčina uznání, ale rozhodně ne nahromaděnou agresivitu dnešní mládeže.

Povzdechla jsem si a odvrátila se od davu. Jen mě to utvrdilo v názoru, že moderní umění nikdy nepochopím. Možná se divíte, proč jsem tedy v sobotu večer, ve vzácných chvílích volna, vyrazila právě do galerie současného umění. Přišla jsem podpořit svoji nejlepší kamarádku Cassie, která je umělkyně, ačkoli ne zrovna ten typ, co tvoří šedé čtverce s červenými fleky. Dnes večer se koná vernisáž její první výstavy.

Rozhlédla jsem se a spatřila ji na druhém konci sálu. Celá zářila a tváře jí jenom hořely, ačkoli jsem si nebyla jistá, nakolik to mám přičítat vzrušení z první výstavy a nakolik blízkosti vysokého, přitažlivého muže, který stál vedle ní. John Kelsey. Majitel galerie, mistr mezi obchodníky s uměním a celkově velmi elegantní člověk. Zatímco jsem je pozorovala, Cassie zrudla ještě víc, neboť ji John majetnický objal kolem pasu a sklonil se, aby jí něco řekl. Zachichotala se, pak se podívala přes místnost a zachytila můj pohled. Rychle jsem se přestala šklebit a nasadila příjemný úsměv.

Musím přiznat, že se mi Cassiin nový přítel moc nezamlouvá a trochu se za své pocity stydím. Já vím, měla

bych být ráda, že si moje kamarádka našla někoho, koho miluje a je s ním šťastná. Věřte mi, doopravdy jsem se snažila najít na něm něco dobrého. Jenže na Johnu Kelseym bylo něco divného. Byl až moc pohledný, příliš uhlazený a vyzařovala z něj arogantní sebejistota. Připadalo mi nefér zprotivit si někoho jenom proto, že má šarmu na rozdávání, ale ten chlap mi prostě naháněl husí kůži.

Upřímně řečeno, lámala jsem si hlavu s tím, co na něm Cassie vlastně vidí. Měla typický ohnivý temperament umělkyně, ale s vřelým, praktickým přístupem k životu. John Kelsey vůbec nebyl její typ. S nóbl londýnským přízvukem, nablýskaným autem a křiklavým značkovým oblečením patřil spíš mezi muže, kterými by za normálních okolností pohrdala.

Možná bylo něco pravdy na tom, že lichotkami se vetřete všude, protože ta pocta, že si ji vysoce postavený obchodník s uměním vybral coby svoji nejnovější chránněnkyni, jako by Cassie stoupla do hlavy. Nebo jí spíš hlavu zamotala. Jejich náhodné setkání v londýnské galerii Tate Modern vyústilo ve vášnivý románek a nyní, sotva o čtyři týdny později, se Cassie těšila pozici hvězdy v jeho nově otevřené galerii v Oxfordu.

Její obrazy se tam ale vůbec nehodily, což pro mě představovalo další záhadu. Věděla jsem, že obchodníci s uměním se obvykle specializují na určité styly, a když

jsem se rozhlédla po galerii, všimla jsem si, že John dává přednost obrovským prázdným plátnům s náhodnými barevnými skvrnami nebo podivným postminimalistickým dílům, která připomínala výrobky z lisu na odpadky. Cassie malovala tradičním stylem a její obrazy mezi ostatními vyložené byly do očí. Nechápala jsem, proč ji John vzal pod svá křídla.

Pak jsem pohledem znovu zabloudila ke své kamarádce a pomyslela si, že mu nakonec docela rozumím. S jejími ani ne sto šedesáti centimetry měla Cassie křivky, které jsem jí vždycky záviděla. Jiskrné tmavé oči a plná ústa dodávaly její tváři hřejivý, smyslný půvab, jaký muž přitahoval.

Vernisáž Cassiiniých obrazů slavila obrovský úspěch. V galerii se mačkalo několik uměleckých kritiků a bohatých sběratelů umění z Oxfordu. Její obrazy obdivovali stejně jako díla zavedených umělců. Galerie sídlila ve zrekonstruovaném georgiánském měšťanském domě z osmnáctého století, který vytvářel dokonale elegantní kulisu, a já musela uznat, že John při pořádání večírku pro Cassie vynaložil nemalé úsilí. V rohu galerie dokonce zřídil bar, kde mladá dívka míchala hostům koktejly na přání.

Zvedla jsem ke rtům sklenku ledového limetkového daiquiri a labužnický usrkla. Většinou moc nepiju. Pokud

jde o alkohol, moc toho nevydržím, ale pro koktejly mám slabost a tenhle byl vynikající. Zabloudila jsem očima k barmance, která drink namíchala. Zrovna otvírala šejkr a nalévala nápoj muži čekajícímu u pultu. Vypadala, že by mohla být studentkou univerzity. Měla jemné blond vlasy a roztomilý pršáček, ale její vzhled kazila trucovitě našpulená ústa a nepřátelské vzezření, které ji halilo jako černý mrak. Podívala jsem se na svůj drink a pomyslela si, že bych ji v žádném případě neměla rozčítit, jinak bůhví, co mi přimíchá do koktejlu!

Znovu jsem se na ni zadívala. Vypadala tak mladě... Pak jsem se ušklíbla nad vlastními myšlenkami. V devětatdvaceti letech mi připadalo hloupé označit někoho, kdo byl nejspíš jen o šest sedm let mladší než já, za „tak mladinkého“, ale nějak jsem měla po návratu do Anglie pocit, že jsem mládí nechala za sebou.

Ted' jsem dospělá a provozuju vlastní podnik. Po osmi letech šplhání po firemním žebříčku u protinožců jsem všeho nechala a vrátila se domů, abych si otevřela čajovnu v malebné vesničce blízko Oxfordu, v oblasti Cotswolds. Bláznivý nápad.

Ted' jsem za svou velkolepou představu platila bolavýma nohama z celodenního stání. Sobota totiž byla jedním z našich nejrušnějších dnů, protože nás jako

tradičně zaplavili turisté, kteří chtěli zažít pravý „anglický čaj o páté“. Kéž bych si na dnešní večírek nevzala tak vysoké podpatky. Kradmo jsem se rozhlédla, jestli nenajdu místo k sezení. *Proč je v galeriích vždycky tak zoufale málo nábytku?* Za sloupem jsem zahlédla pár sametových čalouněných židlí, cestu k nim mi však blokovala skupinka lidí postávajících kolem velkého rámu na zdi vedle mě.

„Úžasné,“ prohlásila jedna postarší žena a uznale pokývala hlavou.

„Všimněte si, jak využitím bílého místa naznačuje prázdnotu naší kolektivní duše,“ poznamenala další.

Muž vedle ní přikývl. „Líbí se mi, jak ke člověku promlouvá i beze slov.“

Zvědavě jsem se naklonila, abych viděla, co tak obdivují. Možná mi chybí schopnost vnímat umění, ale vypadalo to, že všichni zírají na kus zarámovaného čistého papíru. Prostě snobárna, která jistě přitáhne největší pitomce z Oxfordshiru. Co jiného se také dalo od Johna Kelseeho čekat.

„Ahoj, zlato, jak se bavíš?“

Provinile jsem se otočila a spatřila vedle sebe Cassie. Doufala jsem, že můj výraz neprozrazuje, co si o jejím příteli myslím, a rychle jsem nasadila široký úsměv.

„Báječně.“

Cassie povytáhla obočí. „Gemmo, mě neoblafneš. Vidím, že se nudíš.“

Bezradně jsem pokrčila rameny. „No, moderní umění není zrovna moje parketa.“

„Pšššt!“ přerušila mě Cassie a spěšně se rozhlédla. Skupinka vedle nás stále debatovala o geniálním talentu, který je zapotřebí k vytvoření prázdného listu papíru, a ona si s úlevou oddechla. Přísně se na mě podívala. „Gemmo, tohle je velké umění!“

„Ale no tak, Cass,“ povzdechla jsem si netrpělivě, „netvrd' mi, že s nimi souhlasíš a myslíš si, že něco z toho je dobré?“

Vyhнула se mému pohledu. „No, víš, že sama vyznám spíš tradiční styl, takže nemůžu soudit...“

„Blbost,“ skočila jsem jí do řeči. „Připomíná mi to tu pohádku Císařovy nové šaty. Nikdo nechce vystoupit a přiznat, že císař je nahý – nebo v tomhle případě, že to takzvané umění je hloupé.“

„Ticho!“ Cassie se rychle podívala kolem sebe.

Zamračila jsem se na ni. Odkdy se moje kamarádka začala tolik starat o to, co si myslí ostatní? Cassie se vždycky držela nekompromisní upřímnosti a přímocharosti. Byla to jedna z věcí, které jsem na ní vždycky měla nejradši a záviděla jsem jí je. Na rozdíl od ní jsem nevyrůstala ve velké, hlučné rodině plné tvůrčích

osobností, tanečníků a umělců, kteří dávají průchod skutečným emocím a sebevyjádření. Byla jsem produktem škrobené britské středostavovské domácnosti, kde se ideálem chování stalo sebeovládání a zdvořilá rezervovanost. Cassie odmalička říkala a dělala věci, které jsem si přála říkat a dělat i já, ale nikdy jsem se neodvážila. Přesto se v poslední době zdálo, že se moje svobodomyšlná kamarádka někam vytrácí.

A mně bylo jasné proč. Zamračeným pohledem jsem prohledala místnost až k uhlazenému frajírkovi v saku z hedvábného brokátu. K zatracenému Johnu Kelseymu. Na vteřinu jsem pocítila výčitky svědomí. Možná jsem se chovala nerozumně. Pro Cassie to byl důležitý večer, vernisáž její první výstavy, takže bylo pochopitelné, že chce udělat dobrý dojem.

„Promiň, Cass,“ provinile jsem se na ni usmála, „asi to moc nepobírám.“

„Ale ne,“ ujistila mě trochu rozpačitě, „ty za to nemůžeš. Třeba jen potřebuješ někoho, s kým by sis mohla ta díla prohlížet a povídat si o nich, hledat, co se za nimi skrývá, a sdílet dojmy.“

I kdybych ten kus prázdného papíru studovala deset let s celou partou nadšenců, stejně bych neměla tušení, co tím chtěl básník, nebo spíš malíř, říct. Raději jsem držela jazyk za zuby a nechala si svoje myšlenky pro sebe.

„Víš, že sis dnes mohla vzít doprovod,“ dodala Cassie šibalsky. „Možná ses mohla zeptat Devlina, jestli nemá volno.“

„Proč bych to dělala?“

Cassie nevinně pokrčila rameny. „No, co třeba proto, že byl láskou tvého života a teď jste se oba vrátili do Oxfordu?“ zazubila se na mě. „Nemluvě o tom, že je to charizmatický detektiv z kriminálky, kterého by z fleku mohli obsadit do role Jamese Bonda.“

„Říkala jsem ti, že mezi mnou a Devlinem je konec. Chodili jsme spolu před osmi lety, teď už jsme oba úplně jinde.“

„Přesně tak,“ zakřenila se Cassie. „Možná proto byste tentokrát měli šanci.“

Obrátila jsem oči v sloup. Když přišla řeč na Devlina, Cassie to téma nehodlala jen tak opustit. „Nestrkej ty svoje pomalované prsty do mého milostného života a radši si hled' toho svého,“ odpálkovala jsem ji.

Cassie se zasmála. „Když už mluvíme o milostném životě, nemá Seth přítelkyni nebo nějaký nový objev? Docela mě překvapilo, když mi oznámil, že dneska večer nedorazí. Ptala jsem se ho na to, ale neodpověděl mi. Vždyť nás obvykle ve všem podporuje. Nikdy nechybí na žádné důležité akci.“ Zněla trochu zamyšleně. „Tak mě napadlo, jestli v tom není nějaká holka. Někdo,

do koho se bezhlavě zamiloval a vykašlal se kvůli ní na staré dobré kamarádky.“

Vrhla jsem na ni letmý pohled. Nejspíš bych dokázala uhodnout, proč Seth dnes večer nepřišel. Nebylo to kvůli slečně, kterou by měl, bylo to kvůli holce, kterou mít *nemohl*.

Seth, Cassie a já jsme byli už od školy sehraná trojka. Jako vykulení prváci na univerzitě jsme si padli do noty hned první týden svatomichalského semestru a myslím si, že už od té chvíle ji Seth tajně miluje. Ona v něm ale vždycky viděla jen dobrého kamaráda a stydlivý, do studia zabraný Seth nikdy nesebral odvalu, aby se ji pokusil získat.

V poslední době jsem však měla pocit, že se věci konečně mění. Nevím, jestli to bylo mým návratem do Anglie nebo něčím jiným, ale zdálo se, že se Seth tu a tam pokouší získat Cassiinu pozornost. Nesmělé pozvání na večeři, milý dárek v podobě květin... Jenže pak se na scéně objevil John Kelsey a Cassie se z něj podlomila kolena. Bylo mi jasné, že to poslední, co si Seth dnes přál, bylo přijít sem a koukat se, jak Cassie s Johnem vrkají jako dvě hrdličky.

Cassie stále čekala na moji odpověď. „Hm, netuším, ale neřekla bych, že někoho má. Možná má něco na univerzitě.“

Po ukončení studia se Seth rozhodl zůstat v posvátných sloupořadích oxfordské univerzity a postupně stoupal po příčkách akademického žebříčku. Nedávno nastoupil na místo vedoucího výzkumných pracovníků katedry chemie na Gloucester College jako nejmladší z adeptů.

„To od něj tedy není moc hezký a ještě o tom ode mě uslyší, až se uvidíme,“ zabručela Cassie. „Já jsem si přece taky šla poslechnout tříhodinový koncert jeho komorního orchestru nebo se podívat na představení o chemii, co tenkrát nacvičili jeho kolegové.“

Než jsem stačila odpovědět, připojil se k nám John Kelsey a znovu Cassie majetnický objal kolem pasu. Začínalo to ve mně vřít. John s Cassie zacházel, jako by byla jeho trofej. *Jí to nejspíš nevadí*, připomínala jsem si v duchu. *Na ničem jiném nezáleží*.

„Kohopak tady probíráte, dámy?“ zeptal se John blahosklonně.

„Nikoho,“ odpověděla jsem rychleji, než se kamarádka stačila nadechnout. „Právě jsem Cassie říkala, jak skvěle se bavím.“

„Samozřejmě, moje akce jsou vždy prvotřídní,“ odtušil, podíval se na Cassie a stiskl ji. „Pro moje umělce jen to nejlepší. Zvláště pro moje *oblíbené* umělce.“

Cassie se začervenala a zachichotala se. Nevěřicně jsem se na ni podívala. Nikdy se tak hloupě nesmála. Buď

se od srdce a nahlas smála, až se za břicho popadala, nebo se škodolibě uchechtla, ale neculila se jako nějaká malá školačka. *Alespoň ne předtím, než potkala Johna Kelseiho*, pomyslela jsem si otráveně.

„Jé, ty máš na sobě ty nové manžetové knoflíčky, co jsem ti dala!“ zaradovala se najednou Cassie, když Johnovi vyhrnula rukáv obleku a odhalila manžetu jeho košile. „Neříkal jsi, že si vezmeš ty od Cartiera?“

„Měl jsem to v plánu, ale jeden se mi někam zatoulal. Navíc mě napadlo, že na tvůj výjimečný večer bude vhodnější vzít si ty od tebe. Vidíš, myslím na tebe, kudy chodím.“ Znovu Cassie stiskl.

„Ale jdi ty!“ Cassie se znovu zachichotala a obdivně k němu vzhledla.

Nehodlala jsem tam stát a pozorovat, jak dělá na Johna oči.

„Promiňte, jen si odskočím,“ omluvila jsem se a oběma věnovala zářivý úsměv.

Sotva si mého odchodu všimli, zato já jsem se s úlevou dala na útěk. Prodírala jsem se davem a mířila do chodby na druhém konci galerie vedoucí do zadní části budovy. Když jsem se však blížila k toaletám, všimla jsem si o kousek dál mírně pootevřených dveří. Podle studeného vzduchu, který jimi proudil dovnitř, mi došlo, že vedou ven. Nejspíš do přilehlých zahrad.

Z náhlého popudu jsem pokračovala chodbou, vyklouzla dveřmi a vstoupila na nádvoří plné miniaturních stromků a květin v květináčích. Pomalu jsem se procházela po dlažbě a vděčně vdechovala svěží noční vzduch. Všichni mě varovali, že po slunném podnebí v Austrálii si budu jen těžko zvykat na chladné anglické zimy, ale ve skutečnosti mi nejvíc vadilo ústřední topení. Počasí se koncem listopadu citelně ochladilo, takže každý druhý zapnul topení naplno a já jsem se v tom dusném horku cítila malátná a podrážděná.

V zadní části dvora jsem objevila malé schodiště, které vedlo na vyvýšenou terasu hustě osázenou stromy a keři. Byl z ní výhled na celou zahradu. Vyšla jsem nahoru, našla kamennou lavičku schovanou v rohu za keřem a vděčně se na ni posadila. Obklopil mě chladný noční vzduch, ale protože jsem byla přehřátá, vůbec mi nevadilo, že jsem si nevzala kabát.

Opřela jsem se a vychutnávala si úchvatné panorama. Zadní část zahrady museli zbudovat na původním kopci, proto jsem ze svého místa měla výhled nejen na celou zahradu, ale také na okolní střechy se středověkými věžemi, gotickými oblouky, elegantními kopulemi a vysokými římsami, díky nimž si Oxford vysloužil přezdívku „město snících věží“. Galerie sídlila v samém srdci historického univerzitního města, a tak jsem si znovu

připomněla dechberoucí krásu jeho architektury, která do Oxfordu lákala tolik návštěvníků.

Zaklonila jsem hlavu a zahleděla se na oblohu, jasnou a tmavou, až na srpek měsíce a poprašek hvězd. Působily trochu zvláštně, jakoby vzhůru nohama, přece jen už jsem si zvykla na podobu souhvězdí na jižní polokouli. Viděla jsem pás Orionu a také jasnou Severku zářící na noční obloze.

Z myšlenek mě vytrhl ostrý, štiplavý pach kouře. Rozhlédla jsem se kolem a ačkoli jsem před sebou měla celé nádvoří jako na dlani, výhled mi zakrývalo listí a stíny. Mezi vrcholky stromů přímo pode mnou jsem zaznamenala nepatrný pohyb, a tak jsem se naklonila dopředu, abych nahlédla škvírou v listí. Spatřila jsem mladou barmanku. Její světlé vlasy se v měsíčním světle leskly. Právě vyšla zadními dveřmi a teď stála vedle nich s dlaněmi přiloženými u úst. Zhlédla jsem mihotání plamínku a pak ke mně znovu zavanul zápach kouře. Pozorovala jsem ji. Očividně si dopřávala cigaretovou pauzu, ale jen několikrát si pokradmu potáhla, pak cigaretu spěšně típla a vyndala něco z kapsy. Ozval se zvuk, jako když se trhá obal, pak si na ruku připlácla malou čtvercovou náplast a něco při tom zamumlala.

Soucítila jsem s ní. Nikdy jsem nekouřila, ani jsem to nezkoušela, ale chápala jsem, jak těžké je zbavit se

závislosti. Znovu jsem se posadila a pomyslela si, že bych se měla vrátit na večírek. Cassie už se nejspíš diví, kam jsem se ztratila. Jenže já si tu vzácnou chvíli klidu a samoty na čerstvém vzduchu vyloženě užívala. *Ještě pár minut*, slíbila jsem si.

Najednou jsem uslyšela šepot. Nejdřív mě napadlo, že je to barmanka, ale zvuk přicházel z druhé strany nádvoří, zprava, ze stínu mezi stromy. Posunula jsem se na okraj lavičky a zamžourala do noci. Měla jsem pocit, že pod sebou vidím dvě postavy, ale ve tmě jsem si nebyla jistá. Vlastně by mi to bylo jedno, nebýt naléhavosti v jednom z hlasů. Předklonila jsem se a bezděčně naplnula uši, abych rozeznala jednotlivá slova.

„Dnes večer by to šlo.“

„Nespěchej tolik, všechno má svůj čas.“

„Já už to čekání nesnesu. To napětí mě ubíjí!“

Ozval se chladný smích. „Od začátku ti bylo jasné, do čeho jdeš. Netvrd' mi, že tě to nevzrušuje.“

Byl ten rozhovor skutečný, nebo se mi to jen zdálo? Připadala jsem si jako ve špionážním filmu. Naklonila jsem se ještě víc a snažila se zaostřit. Ano, určitě tam stály dvě postavy a podle výšky šlo nejspíš o muže a ženu. Znělo to, jako by první promluvila žena. Že by to nakonec přece jen byla barmanka? Možná přešla nádvoří, aby se tam s někým potají setkala.

Zrovna jsem se chtěla připlížit blíž, když jsem z druhé strany zahrady zaslechla kroky. Někdo vyšel zadními dveřmi, zakašlal a pak se ozvalo nezaměnitelné škrtnutí zápalky. Vzápětí ke mně opět zavanul štiplavý zápach cigaretového kouře. Další kuřák oddávající se svému zlovyku.

Dvojice ve stínu zmlkla, následoval prudký pohyb a v příštím okamžiku se po nich slehla zem. Vyskočila jsem a vyrazila ke schodům v naději, že je zahlédnu. Nevím proč, ale musela jsem vědět, kdo to je. Určitě vyšli do zahrady zadními dveřmi, takže patřili k hostům vernisáže. Jeden z těch hlasů mi byl povědomý. Podle šepotu bylo těžké kohokoli identifikovat, z hlasu zmizelo veškeré zabarvení, ale na jeho intonaci mě cosi zaujalo...

Pádila jsem po schodech dolů a brala je po dvou. Ne nadarmo se ale říká *Spěchej pomalu*. Zapomněla jsem, že mám na nohou lodičky na vysokém podpatku, uklouzla jsem a skácela se.

„Ááá!“

Sklouzla jsem po zadku dolů a přistála na zemi pod schody.

„Au,“ zasténala jsem.

„Proboha, jste v pořádku?“

Vzhledla jsem. Byl to ten muž, který si venku dopřával cigaretu. Stál nade mnou a znepokojeně si mě prohlížel.

Potom mi nabídl pomocnou ruku a já jsem se od něj nechala vytáhnout na nohy.

„Jo, jsem v pohodě, díky,“ odpověděla jsem rozpačitě a rychle se rozhlédla kolem. „Nezahlédl jste tu před chvílí nějaký pár?“

„Pár?“ Zmateně otáčel hlavou po prázdném nádvoří. „Ne, míjel jsem barmanku, která se vracela dovnitř, ale jinak jsem kromě vás nikoho neviděl. Slyšel jsem, jak křičíte, a viděl jsem vás padat, tak jsem vám hned přispěchal na pomoc.“

Ještěže nešlo o špionážní film, protože se ze mě vyklubal prachbídny agent, pomyslela jsem si. Ti dva nejspíš využili rozruchu, který vyvolal můj pád, aby nepozorovaně proklouzli zpátky do galerie. Nemělo smysl stát tu v zimě a dál o tom přemítat. Musela jsem se prostě smířit s tím, že tahle záhada zůstane prozatím nevyřešená. Promnula jsem si bolavý zadek, poděkovala muži a vrátila se na večírek.

Jakmile jsem se ocitla zpátky v galerii, obklopilo mě příjemné teplo. Ani jsem si neuvědomila, jak jsem na té lavičce promrzla. Okamžitě jsem si všimla, že blondýnka znovu zaujala své místo za barem. Usoudila jsem, že nemohla být jednou z té dvojice, protože ten muž tvrdil, že ji zahlédl, jak jde dovnitř, a obě postavy si ještě šepaly, když vyšel ven a vyrušil je.

Kdo to mohl být? Rozhlédla jsem se po místnosti a pátrala očima mezi přítomnými, abych zjistila, jestli někdo z nich odpovídá temným siluetám ze zahrady. Pak jsem se zarazila. Zrak mi padl na čtyři stařenky na druhé straně galerie. *Panebože, místní rozvědka. Co ty tady dělají?*

Vůdkyně skupiny, impozantní žena kolem osmdesátky s přilbou naondulovaných bílých vlasů s lehce namodralým odstínem a odhodlaným leskem v očích, sebevědomě nakráčela k plátnu zavěšenému na lanech od stropu a zamžourala na něj. Mabel Cookeová. Pravděpodobně nejhorší ze všech stařenek a stejně smrtící jako španělská inkvizice. Ona a její kamarádky Glenda Baileyová, Florence Doylová a Ethel Webbová vládly vesnici Meadowford nad Smythem, kde jsem si otevřela čajovnu. Proslýchalo se, že jejich vliv sahá až do nejvyšších pater oxfordské městské rady.

Ucítila jsem, jak mě za paži chytila čísi ruka, a když jsem se otočila, spatřila jsem vedle sebe Cassie. Oči jí zářily vzrušením.

„Ach, Gemmo. John mi právě prozradil, že v pondělí odjíždí na aukci do Florencie a nabídl mi, abych jela s ním!“ Na moment zaváhala. „Obejdeš se beze mě v čajovně na pár dní? V pondělí máme stejně zavřeno, takže vlastně jen v úterý. Ve středu se vrátím a přes týden nikdy nemáme tolik práce. Co říkáš?“

„Jen jed!“, přerušila jsem svoji kamarádku a usmála se na ni. „Neboj se, v pohodě to zvládneme. Jsem ti opravdu vděčná, že mi pomáháš i mimo otvíračku, ale nejsi přece můj otrok. Budete mít čas navštívit i galerii Academia, abys viděla Michelangelova *Davidu* a všechny ostatní poklady?“

Cassie horlivě přikývla. „Jasně, zajdeme tam v úterý, než poletíme zpět. Už jsem tam byla, ale s Johnem to bude úplně jiné.“ Zasněně si povzdechla. „On má tak jedinečný pohled na věci a dějiny umění zná snad zpaměti.“

Ošila jsem se. Poslouchat Cassie, jak se rozplývá nad Johnem Kelseym, mi nedělalo radost. Raději jsem rychle změnila téma. „Co ty tady pohledávají?“ kývla jsem směrem k hloučku stařenek.

Cassie trochu zmateně sledovala směr mého pohledu. „Aha,“ řekla, když pochopila, o kom mluvím. „Já vlastně nevím. Tedy pozvala jsem je, jenže...“

„Tys je pozvala?“

Bezmocně pokrčila rameny. „Mabel se mě ptala na moji výstavu a já jsem se před ní zmínila o dnešní vernisáži. A pak jsem jim najednou rozdávala pozvánky. Johna to samozřejmě trochu naštvalo, protože klientky galerie se z nich nejspíš nestanou.“

„To asi těžko,“ pronesla jsem suše, když jsem si vzpomněla na přemrštěné ceny, které jsem zatím viděla na několika obrazech. Za ty peníze by se dal koupit malý zámek! Věděla jsem, že umění je subjektivní a jeho hodnota závisí na vkusu pozorovatele, ale zkrátka jsem nedokázala pochopit, jak můžou mít dvě nahodile umístěné barevné skvrny takovou cenu. Pokud však Cassie získá podíl na zisku, tak proč ne.

Ohlédla jsem se a musela potlačit úsměv, když jsem viděla, jak stařenky obklopily Johna, který právě mluvil se skupinou obdivujících jeden z exponátů. Pro jednu jsem k Mabelině oběti necítila ani špetku soucitu. Cassie zděšeně vyjekla a spěchala svého přítele zachránit. Šla jsem za ní, ale popravdě spíš ve škodolibém očekávání.

Skupinka kolem Johna se dívala na malý stolek, na němž se nacházelo „umělecké dílo“. Vypadalo to jako hrouda nějaké měkké modré hmoty vtlačená do desky stolu. Na povrchu té hroudy byl dokonce otisk umělcova palce.

„Jedná se o ukázkový příklad abstraktního vyjádření, který se zaměřuje na juxtapozici trvalého a pomíjivého,“ vykládal John. „Modrý prvek přitahuje pohled a naznačuje výtvarnou reflexi transgenderové politiky dvacátého prvního století.“

Mabel si posunula brýle na nose a předklonila se, aby se podívala zblízka.

„Já vám nevím,“ zahlaholila a její zvučný hlas se nesl galerií. „Mně to připadá jako kus modelíny přilepený na stole.“

„Nebo žvýkačky,“ dodala Ethel dychtivě. „Když jsem pracovala v knihovně, děti vždycky lepily žvýkačky na spodní stranu stolu. Příšerný zlozvyk! Vypadalo to přesně takhle.“

Mezi přihlížejícími to zahučelo zděšením i pobouřením. John se zatvářil otráveně.

„Jedná se o nesmírně cenný kousek současného umění, madam,“ prohlásil povýšeně.

Mabel se na něj udiveně podívala. „Víte to jistě?“

„Možná tam bylo něco přilepeného a někdo to urazil. Spousta lidí přece používá lepidlo, aby věci držely na místě,“ nadhodila Florence ve snaze pomoci a rozhlédla se po zemi. „Snad to nespadlo tady někde pod stůl.“

John zbrunátněl. „Ujišťuji vás, madam, že z tohoto uměleckého díla nechybí ani kousíček. Jedná se o kompletní dílo. Právě jeho jednoduchost naznačuje sílu umělcovy vize.“

Glenda se otočila stranou a hlasitě pošeptala ostatním stařenkám: „Ten umělec by si měl nechat zkontrolovat zrak. Zajímalo by mě, jestli ví o té speciální nabídce místní optiky – dvoje brýle za cenu jedněch. Mně dali výraznou slevu na bifokály.“

John přidušeně zasténal, a tak Cassie rychle zakročila.

„Už jste si daly něco k pití, dámy?“ zeptala se. „Co kdybyste si zašly k baru a požádaly tu mladou slečnu, aby vám připravila koktejl?“

Teprve když se místní rozvědka odporoučela, John povolil zatnutou čelist.

Cassie ho konejšivě poplácala po rameni. „Myslí to dobře,“ ujistila ho. „Až je líp poznáš, uvidíš.“

„Nejsem si jistý, jestli o to stojím,“ opáčil John. Pak se zhluboka nadechl a shovívavě se na Cassie usmál. „Dnešní večer patří tobě, Cassie. Nedopustím, aby ho něco pokazilo.“

Cassie se toužebně zadívala na cenovku pod modrou hroudou. „Kéž by i moje díla měla jednou takovou cenu.“

John jí věnoval další úsměv. „Všechno má svůj čas.“

Ztuhla jsem a zalapala po dechu. Zkoumavě jsem na Johna Kelseyho pohlédla. Najednou jako bych znovu slyšela ten potutelný šepot, který ke mně doléhal ze zahrady.

Nespěchej tolik, všechno má svůj čas.

Zaslechla jsem snad v zahradě jeho? S kým to mluvil? O čem se bavili? Znělo to, jako by něco plánovali... jenže co?

Dveře do galerie se náhle rozlétly a vpustily opožděného hosta. Dovnitř vrávorala silně nalíčená mladá žena. Měla na sobě drahé, křiklavě růžové koktejlký a na krku a v uších se jí třpytily zlaté šperky. Vyzařovalo z ní arogantní sebevědomí typické pro lidi narozené v privilegiovaných vrstvách, zvyklých na to nejlepší. Proto na první pohled působila mnohem zralejším dojmem. Ve

skutečnosti byla nejspíš stejně stará jako barmanka, i když díky make-upu a rafinovanému oblečení vypadala starší. Měla jsem dojem, jako bych ji už někdy potkala, ale nedokázala jsem ji nikam zařadit.

Rozhlédla se po místnosti, a když pohledem spočinula na Johnovi, koutky úst jí zkřivil drobný úsměv. Přehodila si lesklé blond vlasy přes rameno a zamířila k němu. Nejistě se držela na nohou a cestou k nám několikrát škobrtla. Dva návštěvníci vedle ní se instinktivně natáhli, aby ji zachytili. Napadlo mě, jestli není opilá. Podívala jsem se na Cassiina přítele. Ztuhl a jeho tvář postrádala jakýkoli výraz. Ostražitě sledoval, jak se k nám blíží.

„Johne,“ zavrňela blondýna a pokusila se ho chytit za klop saka.

„Slečno Walthamová,“ odvětil a obratně se jí vyhnul, takže její ruka minula cíl.

Trpce se zasmála. „Proč tak formálně, Johne? Bojíš se, aby se všichni nedozvěděli, jak moc jsme si blízcí?“ Mluvila nezřetelně, jako by jí zdřevěněl jazyk.

John se rozhlédl po hostech, kteří je zvědavě pozorovali, udělal krok směrem k ní a tichým hlasem řekl: „Slečno Walthamová, Sarah, co kdybychom šli do mé kanceláře? Tam budeme mít více soukromí.“ Pokusil se jí položit ruku na záda.

Hrubě ho setřásla. „Proč? Nechci soukromí. Přišla jsem na večírek, i když jsi mě na něj nepozval,“ uraženě našpulila ústa, „ale to nevádí, teď jsem tady a pořádně si ho užiju.“ Zachichotala se a zavrávala.

John ji stačil jen tak tak zachytit. „Jsi opilá,“ vyčetl jí.

Zakroutila hlavou. „Ne, nejsem. Tedy jestli nemyslíš opilá láskou.“ Znovu se zahihňala.

John pohlédl na Cassie, které začínaly tuhnout rysy. Znovu se pokusil odvést mladou ženu stranou. „Podívej, Sarah, co kdybychom šli do mé kanceláře a promluvili si tam? Jestli jsi nespokojená s poskytnutými službami, jistě to dáme do pořádku.“

„Nespokojená?“ pronikavě se zasmála. „To ne, služby byly velmi dobré. Dokonce nadprůměrné.“ Zašilhala na Cassie, jako by teprve teď zaznamenala její přítomnost. „Taky dostáváš kompletní servis?“ Se smíchem jí zamávala prstem před obličejem. „Doufám, že víš, do čeho jdeš. Velký John Kelsey. Všichni si myslí, jak je úžasný, okouzlující a skvělý, a přitom si nikdo neuvědomuje, co je to ve skutečnosti za parchanta!“

V davu to zašumělo a já viděla, jak John zlostně zrudl. Cassie se očividně nedostávalo slov. Mrzelo mě, že moje kamarádka musí čelit tak nechutné scéně.

„Slečno Walthamová, jestli se nebudete chovat slušně, budu muset zavolat policii a nechám vás odsud vyvést,“

procedil John skrz zaťaté zuby. „Nedovolím, abyste ohrožovala moje klientky.“

Sarah povytáhla obočí. „Klientka? Takhle jí říkáš?“ Znovu se zasmála. Když pak John výhrůžně vykročil k ní, zvedla ruce v obranném gestu. „Dobře, dobře! Jdu si dát koktejl, ať to tady stojí za to.“

„Domnívám se, že už bys neměla pít,“ řekl John rychle. Přes galerii zachytil pohled dívky za barem a rázně zavrtěl hlavou. Zvýšil hlas a zavolal na ni: „Slečna Walthamová si může dát šálek čaje, pokud bude chtít, ale žádný alkohol, prosím.“

„No jasně,“ zavrčela Sarah. „Věděla jsem, že přijdeš s něčím, co mi zkazí celý večer!“

Otočila se a odpotácela se přes místnost k baru. Lidé se před ní rozestupovali jako Rudé moře, někteří ji zvědavě pozorovali, jiní si šeptali mezi sebou a další raději předstírali, že nic nevidí, nebo se snažili tvářit lhostejně.

John se otočil ke Cassie a pošeptal jí: „Mrzí mě, že jsi byla něčeho takového svědkem.“

„Kdo to je?“ dožadovala se odpovědi Cassie.

John stiskl rty do tenké čárky. „Sarah Walthamová je zákaznice, která přišla do mé londýnské galerie s tím, že chce něco koupit otci k narozeninám, a já jsem se jí snažil pomoci s výběrem. Velmi rychle jsem ale pochopil, že ve skutečnosti jí jde jenom o to, aby mě dostala

na rande. Pořád na mě dotírala, tak jsem si myslel, že když se zachovám vstřícně a jednou ji pozvu na večeři, bude spokojená. Chtěl jsem jí nabídnout přátelství, ale nic víc, chápeš? Bohužel se mi to ošklivě vymstilo,“ dodal sklesle. „Jen ji to utvrdilo v jejích představách. Po té večeři si vzala do hlavy, že tvoříme pár, a všem se představovala jako moje přítelkyně. Najednou se začala objevovat každý den v galerii, pronásledovala mě domů, dokonce čekala před mým bytem v Londýně, aby mě odchytila, až půjdu ven. Když jsem jí dal jasně najevo, že o ni nemám v tomto směru zájem, začala se chovat jako zhrzená milenka. Každou chvíli se objevila v galerii a dělala mi scény, které odrazovaly ostatní zákazníky.“

Cassie se zablesklo v očích. „Nána pitomá.“

John si povzdechl. „Myslel jsem si, že když odjedu do Oxfordu, abych tady založil pobočku galerie, mohlo by to pomoci. Že si dám od Londýna na chvíli pauzu a ona snad mezitím stihne vychladnout. Jenže jsem si neuvědomil, že ve skutečnosti bydlí v Oxfordu a do Londýna za mnou dojíždí. Takže to bylo úplně to samé. Doufal jsem, že se třeba o mé přítomnosti nedozví, ale...“ John střelil pohledem na druhou stranu galerie a pak obrátil pozornost zpátky ke Cassie, „...vypadá to, že už na to přišla.“

„Proč nezakročí policie?“ vložila jsem se do hovoru.